

LLEI 5/2008, de 24 d'abril, del dret de les dones a eradicar la violència masclista.

DOGC núm. 5123, 02/05/2008

TEXT CONSOLIDAT

Vigència 10/08/2023 -

Preàmbul

I

Les dones han estat essencials en la construcció i la defensa dels drets i les llibertats al llarg de la història. Malgrat això, gran part de les nostres societats no han reconegut el paper històric de les dones i no n'han garantit els drets.

La llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista parteix de la premissa que els drets de les dones són drets humans. La violència masclista és una greu vulneració d'aquests drets i un impediment perquè les dones puguin assolir la plena ciutadania, l'autonomia i la llibertat.

La finalitat d'aquesta llei és establir els mecanismes per contribuir a l'eradicació de la violència masclista que pateixen les dones i reconèixer i avançar en garanties respecte al dret bàsic de les dones a viure sense cap manifestació d'aquesta violència.

La lluita contra la violència masclista és part del procés de les dones per a fer efectius llurs drets i construir un entorn que en permeti el lliure desenvolupament. Aquest trajecte té una llarga història al nostre país, gràcies a la qual les dones, malgrat les situacions adverses, han desenvolupat uns espais propis d'autonomia.

Aquesta llei parteix, en primer lloc, del reconeixement de les mateixes experiències de les dones que han passat per diverses situacions de violència, a qui considera agents actives en el procés de transformació individual i col·lectiva de la nostra societat pel que fa al coneixement i a la superació d'aquest conflicte.

Aquesta llei parteix també del reconeixement del paper històric i pioner dels moviments feministes. El valor i la riquesa del saber i de les eines d'anàlisi i d'intervenció desenvolupades pels feminismes són fonamentals per a comprendre l'origen de la violència masclista i poder eliminar-la. Així mateix, el moviment de dones de Catalunya ha tingut un paper essencial en el desenvolupament dels drets i en la creació d'espais de llibertat per a les dones del nostre país.

Per tant, les aportacions fetes per les dones que han patit violència i pels grups de dones que han treballat i treballen contra les violències i les pràctiques feministes en defensa dels drets de les dones han estat considerades d'una gran importància en l'elaboració d'aquesta llei, perquè la reclamació del dret de les dones a viure sense violència masclista és el resultat dels esforços de milers de dones que

han denunciat les diverses manifestacions d'aquesta violència i han fet possible, així, incorporar finalment aquest dret a la nostra estructura jurídica.

Cal reconèixer, alhora, la importància històrica i el caràcter innovador i exemplar de les actuacions polítiques dels ens locals en l'abordatge del fenomen, des de la responsabilitat pública. Els ens locals i supralocals han estat pioners en el desplegament de mesures i serveis d'informació, atenció o suport a les dones en situacions de violència, han construït espais de coordinació amb el món associatiu i han establert protocols d'actuació conjunta que han inspirat bona part dels continguts d'aquest text legal.

Aquesta llei recull totes aquestes experiències i té la voluntat d'esdevenir un instrument actiu i efectiu per a garantir els drets de les dones i per a posar les eines jurídiques per a excloure de la nostra societat la violència masclista. La llei no és un punt final, sinó un punt de partida, una part del procés que s'haurà de completar amb les pràctiques de tots els àmbits implicats.

Les violències exercides contra les dones han estat anomenades amb diferents termes: violència sexista, violència patriarcal, violència viril o violència de gènere, entre altres. En tots els casos la terminologia indica que es tracta d'un fenomen amb característiques diferents d'altres formes de violència. És una violència que pateixen les dones pel sol fet de ser-ho, en el marc d'unes relacions de poder desiguals entre dones i homes. Aquesta llei reconeix el caràcter específic i diferenciat d'aquesta violència i també la necessitat d'aprofundir en els drets de les dones per a incloure les necessitats que tenen en l'espai social.

La llei utilitza l'expressió violència masclista perquè el masclisme és el concepte que de forma més general defineix les conductes de domini, control i abús de poder dels homes sobre les dones i que, alhora, ha imposat un model de masculinitat que encara és valorat per una part de la societat com a superior. La violència contra les dones és l'expressió més greu i devastadora d'aquesta cultura, que no només destrueix vides, sinó que impedeix el desenvolupament dels drets, la igualtat d'oportunitats i les llibertats de les dones. Per això el dret no pot tractar aquest problema social des d'una perspectiva falsament neutral, sinó que els instruments legals han de reconèixer aquesta realitat per a eliminar la desigualtat social que genera. Per a aconseguir la igualtat material i no provocar una doble discriminació, s'ha de partir de les desigualtats socials existents.

Aquesta llei neix en el context d'una transformació de les polítiques públiques que té l'objectiu d'emmarcar normativament la transversalitat de la perspectiva de gènere en tots els àmbits i que contribuirà a fer possible l'exercici d'una democràcia plena. Es tracta, en definitiva, d'enfocar el fenomen de la violència masclista com un problema vinculat al reconeixement social i jurídic de les dones.

La violència masclista es concreta en una diversitat d'abusos que pateixen les dones. A partir d'aquí es distingeixen diferents formes de violència: física, psicològica, sexual i econòmica., que tenen lloc en àmbits concrets, en el marc d'unes relacions afectives i sexuals, en els àmbits de la parella, familiar, laboral i sociocomunitari. La present llei tracta de les manifestacions concretes d'aquesta violència, ja assenyalades pels moviments de dones i que han estat recollides per la normativa internacional, europea i estatal.

II

La normativa internacional, europea, estatal, nacional i local ha desenvolupat un ampli conjunt de drets i mesures per a eradicar les violències contra les dones.

Cal citar, entre altres, la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona (CEDAW), del 1979, i el Protocol facultatiu corresponent, del 1999. La Convenció reconeix expressament la necessitat de canviar les actituds, mitjançant l'educació dels homes i les dones, perquè acceptin la igualtat de drets i superin les pràctiques i els prejudicis basats en els rols estereotipats. El Protocol estableix el dret de les dones a demanar la reparació per la violació de llurs drets.

La Conferència de Drets Humans, de Viena, del 1993, va proclamar que els drets humans de les dones i de les nenes són part integral dels drets humans universals, i va subratllar la importància de les tasques destinades a eliminar la violència contra les dones en la vida pública i privada.

La Declaració de Beijing, del 1995, sorgida de la IV Conferència Mundial sobre les Dones, és el document més complet produït per una conferència de les Nacions Unides amb relació als drets de les dones, ja que incorpora els resultats assolits en les conferències i els tractats anteriors, entre altres, la CEDAW i la Declaració de Viena. Es va acordar la Declaració sobre l'eliminació de la violència contra les dones, en què per primera vegada es reconeix que les causes de la violència són estructurals, i va definir el que és «violència de gènere» (article 113): «l'expressió .violència contra les dones. significa qualsevol acte de violència basat en el gènere que té com a resultat, o és probable que tingui com a resultat, uns danys o patiments físics, sexuals o psicològics per a les dones, incloent-hi les amenaces dels esmentats actes, la coacció o la privació arbitrària de la llibertat, tant en la vida pública com en la privada». En la Revisió de la Plataforma d'acció de Beijing, feta a Nova York el juny del 2000, es donà un nou impuls als compromisos acordats per a aconseguir la potenciació del paper de la dona i la igualtat de gèneres.

La Resolució de la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides del 1997 condemna tots els actes de violència sexista contra la dona, exigeix que s'elimini la violència masclista en la família i en la comunitat i exhorta els governs a actuar per a prevenir, investigar i castigar els actes de violència i proporcionar a les dones unes reparacions justes i una assistència especialitzada.

La Resolució de la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides 2001/49 condemna tots els actes de violència masclista contra la dona, i especialment la violència contra les dones en situacions de conflicte armat.

En l'àmbit europeu, cal citar, entre altres, la Resolució del Parlament Europeu del setembre de 1997, coneguda com a «Tolerància zero davant la violència contra les dones», desenvolupada l'any 1999, i la Decisió marc del Consell d'Europa del 15 de març de 2001, sobre l'Estatut de la víctima en el procés penal, que assenyalava la importància d'evitar els processos de victimització secundària i la necessitat de serveis especialitzats i d'organitzacions de suport a la víctima.

La Directiva 2006/54/CE del Parlament Europeu i del Consell, del 5 de juliol de 2006, relativa a l'aplicació del principi d'igualtat d'oportunitats i igualtat de tracte entre homes i dones en afers de treball i ocupació (refosa), destaca la rellevància d'adoptar mesures per a combatre tota classe de discriminació per raó de sexe en els àmbits regulats per aquesta Directiva, i, en particular, adoptar mesures eficaces per a prevenir l'assetjament i l'assetjament sexual en el lloc de treball.

Durant els darrers anys, a l'Estat s'han produït avenços legislatius en matèria de lluita contra la violència masclista: la Llei orgànica 11/2003, del 29 de setembre, de mesures concretes en matèria de seguretat ciutadana, violència domèstica i integració social dels estrangers; la Llei orgànica 15/2003, del 25 de novembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, o la Llei

27/2003, del 31 de juliol, reguladora de l'Ordre de protecció de les víctimes de la violència domèstica. Aquesta darrera llei ha comportat una nova fita en les mesures adoptades des dels poders públics en regular mesures cautelars especialíssimes sense cap antecedent en l'ordenament jurídic penal espanyol. La Llei orgànica 1/2004, del 28 de desembre, de mesures de protecció integral contra la violència de gènere, constitueix la primera llei integral europea que recull una resposta global a les violències contra les dones en les relacions de parella, amb inclusió d'aspectes preventius, educatius, socials, laborals, assistencials, sanitaris i penals. A més, cal destacar les lleis aprovades per diverses comunitats autònomes, dins els respectius àmbits competencials, per tal d'intervenir en l'àmbit de la violència contra les dones.

D'altra banda, els plans específics contra la violència masclista apareixen a finals dels anys noranta, primer en l'àmbit estatal i després en l'àmbit autonòmic i el local. També han aparegut altres instruments normatius, com els protocols i els acords interinstitucionals. Així, el 1998 es va aprovar el primer Pla de l'Estat d'acció contra la violència domèstica (1998-2000), el qual articulava mesures en sis grans àrees, i posteriorment el II Pla integral contra la violència domèstica (2001-2004), l'aportació principal del qual és l'establiment de mesures penals i processals que van donar lloc a canvis en la legislació penal.

A Catalunya, la Llei 11/1989, del 10 de juliol, modificada per la Llei 11/2005, del 7 de juliol, crea l'Institut Català de les Dones, per mitjà del qual s'han desenvolupat diversos plans per a la igualtat d'oportunitats per a les dones i de prevenció de la violència masclista, i el Pla integral de prevenció de la violència de gènere i d'atenció a les dones que la pateixen (2002-2004), el primer d'aquestes característiques en l'àmbit territorial de Catalunya. En aquest sentit, cal fer esment de l'experiència que va significar el primer protocol interdepartamental d'atenció a la dona maltractada en l'àmbit de la llar (1998), que, amb mancances de definició conceptual i d'eficàcia, va ésser un intent d'establir unes pautes per a facilitar la intervenció en l'àmbit de la violència contra les dones, la qual cosa ha permès un treball posterior que no ha hagut de partir de zero.

El sisè eix del Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya (2005-2007), que desenvolupa el Programa per a l'abordatge integral de les violències contra les dones, efectua un reconeixement dels drets de les dones com a ciutadanes, remarca el sistema patriarcal que sosté i legitima les violències i estableix mesures coordinades entre diferents departaments i administracions.

A nivell local, alguns municipis de Catalunya han elaborat plans o programes específics contra la violència masclista. D'altra banda, ajuntaments i consells comarcals han signat acords amb entitats i institucions per tal d'assolir circuits eficients d'actuació contra la violència masclista.

L'Estatut de Catalunya dóna un tractament molt sensible a les dones i aborda d'una manera específica els drets de les dones davant la violència masclista. Així, l'article 19 determina, com a drets de les dones, el lliure desenvolupament de la personalitat i la capacitat personal, i viure amb dignitat, seguretat i autonomia, lliures d'explotació, maltractaments i tot tipus de discriminació, i més endavant, l'article 41.3 estableix com un dels principis rectors de les polítiques públiques el deure de garantir que s'afrontin de manera integral totes les formes de violència contra les dones i els actes de caràcter sexista i discriminatori, i, així mateix, estableix el deure de fomentar el reconeixement del paper de les dones en els àmbits cultural, històric, social i econòmic i el de promoure la participació dels grups i les

associacions de dones en l'elaboració i l'avaluació de les esmentades polítiques. A més, l'article 153 aborda les polítiques de gènere disposant que correspon a la Generalitat la competència exclusiva de la regulació de les mesures i els instruments per a la sensibilització sobre la violència de gènere i per a detectar-la i prevenir-la, i també la regulació de serveis i recursos propis destinats a aconseguir una protecció integral de les dones que han patit o pateixen aquest tipus de violència. Tot això, juntament amb la competència de la Generalitat de Catalunya en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del dret civil català, normes processals i de procediment administratiu que es deriven de les particularitats del dret substantiu de Catalunya o de les especialitats de l'organització de la Generalitat, porta a la necessitat d'aprovar la present disposició legal.

Pel que fa al dret civil de Catalunya, el Govern de la Generalitat, per mitjà de l'Observatori de Dret Privat de Catalunya, com a òrgan responsable de fer el seguiment del desenvolupament de l'ordenament jurídicocivil, per tal de procedir a la modificació del Codi de família, procedirà a la incorporació de les modificacions necessàries per a garantir els objectius d'aquesta llei. En aquest marc, el 30 de gener de 2007 va ser aprovat el Projecte de Llei del llibre quart del Codi civil de Catalunya, relatiu a les successions, que aporta una regulació nova en el dret de successions en el sentit d'incorporar els supòsits de violència domèstica com a causes d'indignitat per a succeir a la parella.

III

La Llei s'estructura en quatre títols, onze disposicions addicionals, sis disposicions transitòries, una disposició derogatòria i cinc disposicions finals.

El títol I recull les disposicions generals de la Llei, en què es defineixen les qüestions bàsiques sobre la violència masclista; l'objecte, les finalitats i l'àmbit d'aplicació de la Llei, i el concepte, les formes d'exercici i els àmbits de manifestació de la violència masclista, tant en l'espai públic com en el privat. Això respon a la idea que les formes de violència masclista són múltiples, des d'una violència directa, vexatòria, com ho són els maltractaments, que poden incloure l'agressió física, psicològica i sexual, fins a la violència econòmica i l'explotació de les dones, entre altres. Aquest títol assenta els principis que han d'orientar les intervencions dels poders públics per a eradicar aquesta violència i que han regit l'elaboració de l'articulat, que són, entre altres, la integralitat, la transversalitat i el compromís de tots els poders públics implicats amb la finalitat de donar una resposta ferma i contundent i garantir un tractament adequat i efectiu del dret de les dones a no ésser discriminades i a viure amb autonomia i llibertat, trencant la visió purament assistencialista.

Cal escometre la violència masclista com una vulneració dels drets humans, tenint en compte la naturalesa multicausal i multidimensional, per la qual cosa la resposta ha d'ésser global i obligar-hi tots els sistemes. Al mateix temps, la integralitat i la transversalitat de les mesures exigeixen que cada organisme implicat defineixi accions específiques des de l'àmbit respectiu d'intervenció, sempre d'acord amb el model d'intervenció esmentat. En aquesta línia, la Llei estableix que totes les actuacions que es duguin a terme per a garantir els drets i les mesures que regula tinguin en compte les particularitats territorials, culturals, religioses, personals, socioeconòmiques i sexuals de la diversitat de les dones a les quals van destinades, amb el benentès que cap particularitat no justifica la vulneració dels drets fonamentals de les dones. Així mateix, la complexitat de les estratègies necessàries en la lluita contra la violència masclista requereix establir mecanismes de col·laboració i cooperació entre les distintes

administracions públiques implicades, i també fomentar la participació i la col·laboració de les entitats i les organitzacions socials, en especial els consells i les associacions de dones.

El títol II regula la prevenció, la detecció i l'eradicació de la violència masclista. El capítol 1 configura la recerca com a eina bàsica d'actuació, que obliga el Govern de la Generalitat a garantir la suficiència de mitjans per a assegurar que es dugui a terme en tots els àmbits relacionats amb la violència masclista. La promoció d'aquesta recerca ha d'ésser liderada i impulsada transversalment per l'Institut Català de les Dones. Pel que fa a la sensibilització social, el capítol 2 determina les actuacions que cal impulsar periòdicament per tal d'optimitzar el conjunt de mesures i recursos que estableix la Llei; el capítol 3 recull l'obligació dels poders públics de desenvolupar les accions necessàries per a detectar i identificar les situacions de risc, i també per a intervenir per mitjà dels protocols específics d'actuació. En aquest àmbit de la detecció, la Llei obliga totes les persones professionals, especialment les de la salut, dels serveis socials i de l'educació, a intervenir quan tinguin coneixement d'una situació de risc o d'una evidència fonamentada de violència masclista, d'acord amb els protocols específics i en coordinació amb els serveis de la Xarxa d'Atenció i Recuperació Integral. El capítol 4 regula l'actuació de les polítiques públiques en l'àmbit educatiu incorporant-hi la coeducació com a element fonamental en la prevenció de la violència masclista. L'objectiu fonamental de l'educació és proporcionar una formació integral que faci disminuir el sexisme i l'androcentrisme i que faci visibles i estengui a tota la població escolar els sabers femenins que han estat marginats del currículum i de la vida escolar quotidiana. El capítol 5 defineix la formació i la capacitació obligatòries de totes les persones professionals que intervenen directament i indirectament en processos de violència, i obliga les administracions públiques de Catalunya a dissenyar programes de formació amb aquesta finalitat. El capítol 6 conté les mesures específiques destinades als mitjans de comunicació, que en el camp de la publicitat han de seguir l'obligació de respectar la dignitat de les dones i la prohibició de generar i difondre continguts que justifiquin o banalitzin la violència masclista o incitin a practicar-la, tant si s'exhibeixen en mitjans públics com en privats. Aquestes mesures es fan extensibles a la publicitat institucional i dinàmica a Catalunya. Finalment, el capítol 7 incorpora mesures en l'àmbit social per a combatre l'assetjament sexual i l'assetjament per raó de sexe en el treball.

El títol III regula tots els drets de les dones a la prevenció, l'atenció, l'assistència, la protecció, la recuperació i la reparació integral, que esdevenen el nucli central dels drets de les dones en situacions de violència masclista. El capítol 1 determina el dret a la protecció efectiva, que el vincula als cossos de policia autonòmica i local, els quals han de vigilar i controlar el compliment exacte de les mesures acordades pels òrgans judicials. En l'àmbit sanitari, el capítol 2 reconeix el dret a l'atenció i l'assistència sanitàries especialitzades per mitjà de la xarxa d'utilització pública, i també l'aplicació d'un protocol d'atenció i assistència en els diferents nivells i serveis, que ha de contenir un protocol específic per a les dones que han patit una agressió sexual. El capítol 3 recull els drets d'atenció i de reparació en diferents àmbits, d'habitatge, d'ocupació i formació ocupacional, d'assistència jurídica i de prestacions econòmiques. Cal ressaltar els mecanismes previstos per a possibilitar l'accés als drets de reparació establerts en aquest capítol. Diversos estudis han demostrat que moltes dones que pateixen aquesta violència no poden exercir plenament llurs drets sense passar per l'acreditació penal de la violència. Per aquesta raó, el text amplia el ventall de possibilitats d'identificació de la violència masclista.

Quant als drets de reparació, el dret d'accés a un habitatge es concreta en l'accés prioritari als habitatges de promoció pública. Una altra mesura important és el dret a l'ocupació i a la formació ocupacional, i en aquest sentit la Llei regula un seguit de mesures, com ara l'establiment de subvencions per a la contractació d'aquest col·lectiu de dones. En l'àmbit econòmic, s'han inclòs en aquest capítol diversos ajuts, perquè es considera que són imprescindibles per a les dones amb un desavantatge social i econòmic més elevat, per bé que no s'han de concebre com un element aïllat, sinó com un instrument més per a desenvolupar els drets de les dones. Les prestacions econòmiques han d'ésser suficients per a restablir una vida digna de les dones i han de tenir la durada necessària per a afavorir-ne la recuperació i la inserció en el món laboral i restituir-los el lloc que els pertoca en la societat. Els processos de recuperació que inclouen les filles i els fills de les dones són llargs i costosos. La recuperació va més enllà de la separació de l'agressor, de la inserció laboral i de la restitució de l'autoestima. La recuperació és el procés personal i social que fa una dona, inclosa la reparació, per mitjà del qual es produeix el restabliment dels àmbits danyats per la situació viscuda, en totes les àrees, per tal de restablir totes les capacitats i les potencialitats que aquesta violència li ha sostret.

La Llei també recull el dret a accedir a l'assistència jurídica, a percebre la renda mínima d'inserció i els ajuts escolars tenint en compte exclusivament els ingressos i les rendes individuals de cada dona, amb els límits establerts per la legislació aplicable.

Un altre aspecte important d'aquesta llei és la constitució d'un fons de garantia de pensions i prestacions per a cobrir l'impagament de pensions alimentàries i compensatòries, introduït per l'article 44 de la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies. Aquest fons, que ha d'operar amb caràcter de bestreta, s'ha d'activar quan hi hagi la constatació judicial d'incompliment del deure de satisfer les pensions, la qual cosa comporti una situació de precarietat econòmica.

Cal destacar el capítol 4 d'aquest títol III, que obliga el Govern de la Generalitat a desenvolupar models d'intervenció integral a tot el territori de Catalunya, per mitjà d'una xarxa de serveis de qualitat en tots els àmbits, que sigui capaç de donar respostes adequades, àgils, properes i coordinades a les necessitats de les dones que estan en situacions de violència masclista. Aquest capítol, doncs, regula la Xarxa d'Atenció i Recuperació Integral per a les dones en situacions de violència masclista, i estableix els recursos i els serveis que l'han d'integrar i les persones a les quals es destinen, en funció de l'especificitat de la violència masclista. Tots els recursos i els serveis públics recollits en l'article 54.2 tenen caràcter gratuït. Finalment, es concreta la creació i la gestió dels serveis de la Xarxa en funció de les respectives competències de les administracions públiques de Catalunya.

El capítol 5 recull les accions dels poders públics en situacions específiques. D'aquesta manera la Llei pretén eliminar les barreres que dificulten l'accés als serveis i les prestacions a les dones que es troben en aquestes situacions. S'assenyalen, doncs, mesures específiques per a les dones en diverses situacions o àmbits: immigració, prostitució, món rural, vellesa, transsexualitat, discapacitat, virus d'immunodeficiència humana, ètnia gitana i centres d'execució penal. Una menció específica mereix l'obligació del Govern de la Generalitat de promoure la mediació comunitària en les famílies quan hi hagi risc de mutilacions genitals. En aquest supòsit ha de comptar amb mecanismes sanitaris d'intervenció quirúrgica per a poder afrontar la demanda de les dones que vulguin revertir els efectes de la mutilació practicada, i també mecanismes de suport psicològic, familiar i comunitari.

El títol IV, sota la rúbrica «De les competències, l'organització i la intervenció integral contra la violència masclista», delimita en el capítol 1 les disposicions generals sobre el règim competencial i la coordinació i la col·laboració interadministratives, i en el capítol 2 concreta les competències de l'administració autonòmica i l'administració local. Alhora, la Llei determina que l'Institut Català de les Dones, a més de complir totes les funcions que té atribuïdes per la legislació vigent, és l'instrument vertebrador per a afrontar la violència masclista. Aquest institut ha de liderar, per tant, les polítiques del Govern contra la violència masclista; les ha de dissenyar i les ha d'impulsar amb la resta de departaments implicats i, en síntesi, ha de vetllar per l'adequació dels plans i els programes que es duguin a terme, coordinant i garantint el treball transversal en tots els àmbits. En aquest sentit, es crea el Centre d'Estudis, Recerca i Capacitació sobre Violència Masclista, com un òrgan dependent de l'Institut Català de les Dones, que es configura com una eina permanent d'estudis i de recerca sobre la violència masclista i de formació i capacitació de professionals. Es crea també la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista, com un òrgan específic de coordinació institucional, d'impuls, de seguiment, de control i d'avaluació de les actuacions en l'abordatge de la violència masclista.

En consonància amb l'article 41.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix, com a principi rector de l'activitat dels poders públics de Catalunya, la necessitat de garantir que s'afrontin de manera integral totes les formes de violència contra les dones, el capítol 3 de la Llei estableix que l'Institut Català de les Dones elabori els programes d'intervenció integral contra la violència masclista com a instruments de planificació que recullen el conjunt d'objectius i mesures que el Govern ha d'implantar en l'eradicació d'aquesta violència i que s'han d'incloure en el marc general de les polítiques de dones. La violència masclista està profundament arrelada en les estructures socials, per aquest motiu cal partir de la consideració del caràcter estructural i de la naturalesa multidimensional d'aquesta violència. Aquests programes han d'ésser aprovats pel Govern amb una vigència de quatre anys. Les administracions locals i les entitats de dones han de participar en l'elaboració, el seguiment i l'avaluació dels programes. En aquest sentit, els protocols per a una intervenció coordinada contra la violència masclista esdevenen mecanismes de suport i coordinació de les institucions i dels diversos agents implicats en aquesta matèria. Finalment, es recullen les especificitats pel que fa a la participació i el foment dels ens locals i els consells i les associacions de dones.

Les disposicions addicionals recullen les diverses modificacions de preceptes de lleis vigents necessàries per a acomodar-los a les exigències i les disposicions de la present llei, i també la revisió dels currículums educatius en el marc de l'acció coeducadora, establerta per la llei. Juntament amb aquestes modificacions de l'ordenament, s'inclouen també regulacions específiques relatives a la responsabilitat de l'Administració de la Generalitat de garantir els recursos necessaris per a donar el compliment adequat a l'ordenació i la provisió de les accions i dels serveis que estableix aquesta llei, i dotar un fons econòmic específic anual a favor dels ens locals.

Les disposicions transitòries estableixen que s'ha d'avaluar l'impacte social de la llei, i també la potestat del Govern de la Generalitat d'actualitzar els serveis de la Xarxa.

Les disposicions finals habiliten per al desenvolupament reglamentari dels preceptes de la llei i estableixen que el Govern ha de desenvolupar i regular el Fons de garantia de pensions i prestacions per a cobrir l'impagament de pensions alimentàries i compensatòries, i que ha d'efectuar les previsions

pressupostàries necessàries per a atendre les prestacions econòmiques i les prestacions de serveis reconeguts, i, finalment, l'entrada en vigor de la Llei.

Consideracions legals

Els textos consolidats (o versions actualitzades) de les normes que ofereix el Portal Jurídic de Catalunya no tenen caràcter oficial.

Enllaç a aquesta versió

<https://portaljuridic.gencat.cat/ca/document-del-pjur/?documentId=491383&language=ca&validity=1988603&traceability=02>